

*Encara que «germana» rimi amb «sana»,
encara que senti amor per cadascuna,
encara que siguem felices tota la setmana,
estar sola una estona, és demanar la lluna?*

A casa de la família Arthur, sobretot a l'habitació de les sis nenes amb els sis llits en fila, quan s'apaga el llum a les nou i es diu bona nit, s'ha acabat. Ja no se sent res més!

I, en aquell moment, la Bella sap què és el que més li agradaria tenir del món: un llum en una habitació per a ella sola, on podria llegir tant com volgués. Perquè no es pot llegir a les fosques.

A falta de lectura, quan disposa de temps, després de fer els deures i abans d'anar a dormir, s'aprèn un poema de memòria. Tot seguit el recita dins del seu cap, estirada al llit. De tant en tant canvia de lloc amb en Gabriel, a qui li agradaria compartir habitació amb les seves germanes. Però quan comença a tossir per culpa de la pols o d'aquelles bestioles microscòpiques que es diuen àcars, el petit ha de tornar a la seva cambra i la Bella, a la de les noies.

Llavors comença a buscar paraules, i espera recordar-se'n per escriure-les a la seva llibreta, que no abandona mai excepte a la nit:

*Que mil lluernes m'acompanyin al llit
i així podré llegir durant tota la nit.
Els meus ulls ballen amb les paraules
que volen amagar-se sota les taules.*

Al final la Bella sempre acaba adormint-se, però cada vespre se sent frustrada quan pensa en tots els llibres que l'esperen mentre ella no para de donar tombs sobre el matalàs.

Però, a banda de «passa'm la sal», la Bella no té res més a dir.

Al seu llit, des del qual sent la respiració de les cinc germanes i fins i tot alguns roncs, la Bella pensa i compon un poema dins del seu cap:

*No som pas tots iguals!
Alguns parlen molt i ben alt.
Els uns volen ombra i els altres volen sol.
Als uns els agrada escriure i als altres no.
Que cadascú sigui com vulgui...*

*Es diu «Això m'és igual!»
però no és pas possible
en aquest món brutal
és inadmissible
no tenir una opinió
ben resolta per un ideal.*

Recita aquest poema davant de tota la classe, per practicar. S'embarbussa, es posa vermella, només li surt per la boca un fil de veu.

—No et sentim, Bella! —diu la mestra—. La sentiu al fons de l'aula?

No hi ha res que la faci posar més nerviosa que tothom li digui: «Parla més alt!»

—Només hi ha un problema: això no rima
—afegeix.

—No és obligatori que tots els poemes rimin.

—Jo agrado rimes.

La Bella es riu amablement dels seus errors,
però aquesta nit recita un poema que ha escrit no-
més per a ell:

